

Fata a îngenuncheat în fața și i-a cerut îndurare:

– Dragă vânătorule, cruță-mi viața și îți promit că voi dispărea pentru totdeauna și nimeni nu va mai auzi niciodată de mine!

 i s-a făcut milă de fetiță și a lăsat-o să plece.

– Te du dar, fetiță nevinovată! – a zis vânătorul și a pornit spre casă cu inima ușurată. Pe drum a vânat un , i-a scos și-a dus-o . Când a văzut-o, împărăteasa cea rea s-a pornit să danseze de bucurie, căci ea credea că de acum, Albă ca Zăpada nu mai există.

Fetița a intrat în desișul pădurii, singură, rătăcind fără să știe încotro. Cum înainta în pădure, inima i se strângea de frică. Se temea de umbra care păreau niște uriași cumpliți. copacilor se agățau de ei, iar animalele, speriate de zgomot, o zbugheau din ascunzișuri, speriiind-o și mai mult. A luat-o la fugă de spaimă și s-a oprit doar când a ajuns într-o poieniță. În mijlocul poieniței zări o . Tare s-a mai bucurat la vederea ei și cu ultimele puteri s-a apropiat de căsuță. A deschis

și a intrat. În mijlocul odăii era o măsuță. Pe măsuță erau șapte , lângă fiecare farfurioară câte o mititică, , un și câte o . Lângă perete se aflau câte șapte și pe fiecare era câte o păturică albă.

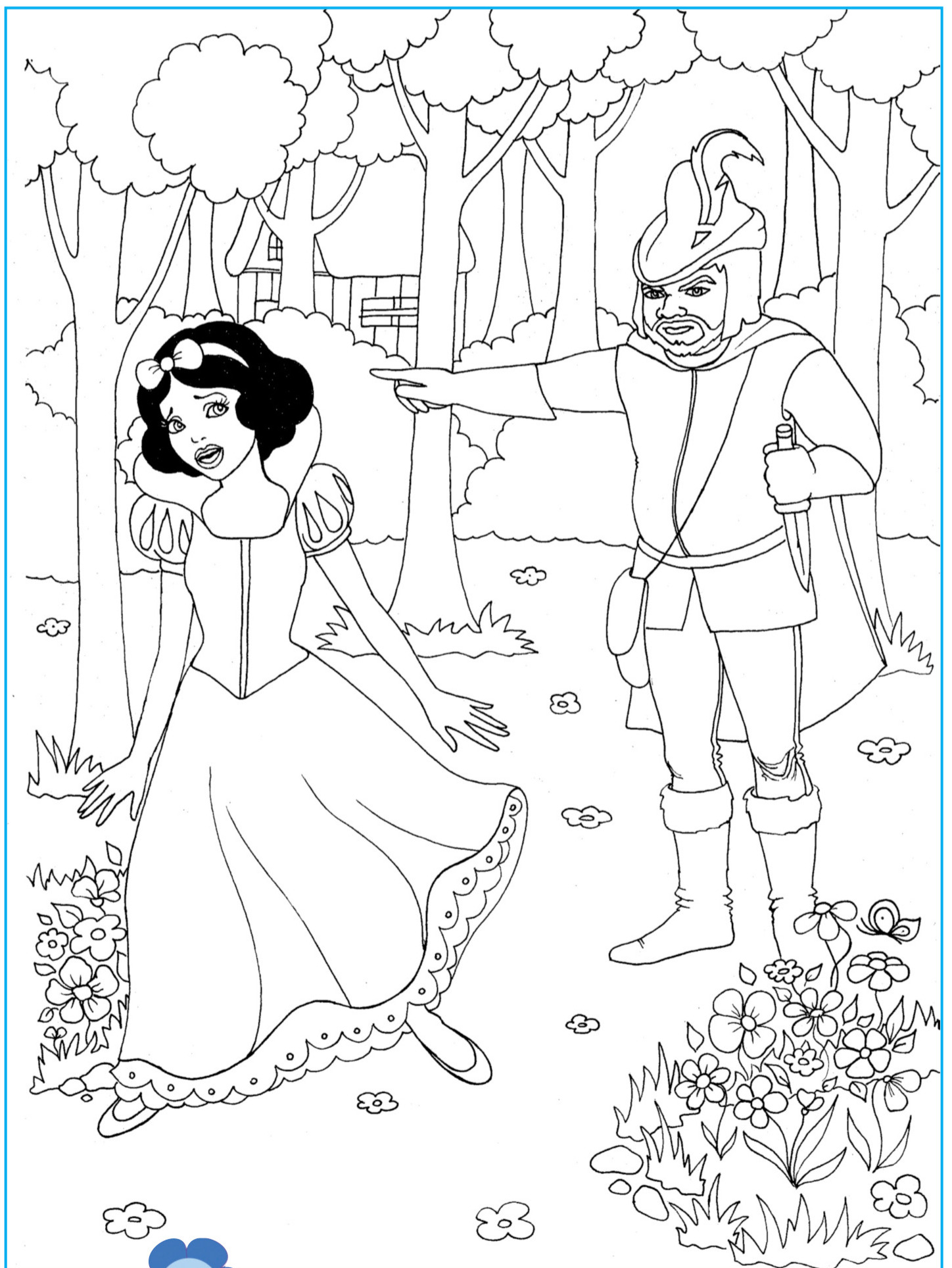
**Caută între
cartonașele de
jos litera V și
colorează-o cu
maro!**

Z

W

V

U

Piticii, foarte triști, au așezat-o pe un și toți șapte au stat în jurul ei, jelind-o trei zile și trei nopți. În cea de-a patra zi, au hotărât s-o înmormânteze. era la fel de frumoasă și acum ca și când era în viață.

Pielea era albă ca , iar părul negru ca abanosul. îndoliați se mișcau în jurul ei doar pe vârful picioarelor, parcă le era frică ca nu cumva s-o trezească din somnul cel mai dulce. Se opreau din când în când și o priveau cu ochii scăldați în lacrimi pe micuța lor gospodină. În sfârșit, cel mai în vârstă dintre pitici a zis:

– Nu putem să îngropăm o așa frumusețe de fată în pământul acesta negru și urât!

Așa că au așezat-o într-un de sticlă, pe care au scris cu litere aurite numele ei. Au dus-o apoi între și au așezat-o pe covorul verde de catifea, după care și-au luat cu toții rămas bun de la ea. Din acea zi, în mină lucrau doar șase pitici, deoarece tot câte unul din ei păzea sicriul de sticlă. Îndoliați erau nu numai piticii, ci și toate animalele pădurii. Lângă sicriu au venit , , pe copacii din jur o și o porumbiță scoteau sunete triste. Așa a trecut vremea, după vară a sosit toamna, apoi și iar primăvara. Natura s-a trezit la viață, copacii au început să înmugurească, în cuiburi ciripeau puișorii, iar puii de căprioară își frecau gâtul catifelat de trunchiul bătrânului .

Cine o păzește pe Albă ca Zăpada în imaginea alăturată?

- a. o căprioară, un iepuraș, o veveriță
- b. un iepuraș, un cerb, o veveriță
- c. o căprioară, o vulpe, un iepuraș

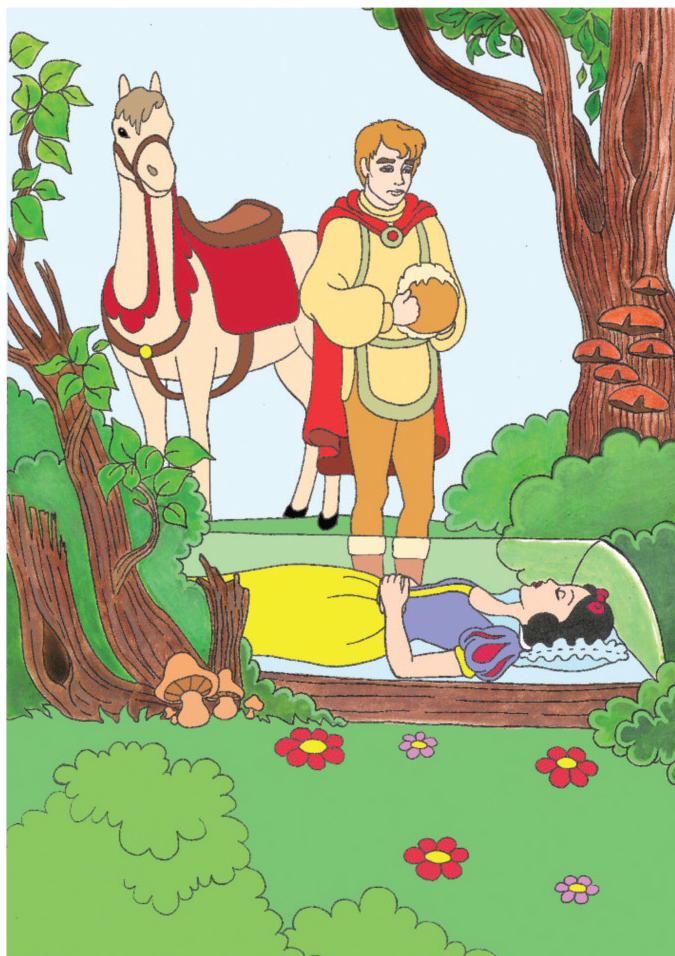
Cine sunt personajele din poveste?
Scrive-le pe liniile de mai jos!

Desenează personajul tău preferat!

Desparte cuvintele astfel încât să formezi o propoziție. Copiază propozițiile!

1. Într-o zi frumoasă de primăvară, un prinț se răătăcea prin pădure.

Răspuns: _____

2. Albăca Zăpadă le-a mulțumit piticilor pentru bunătatea lor și a rămas cu ei.

Răspuns: _____
